

La Professió de Fe de Pilar Rahola en els missioners

Dg, 16/10/2016 per Catalunya Religió



(Jordi Llisterra -CR) Més que un Pregó va ser una Professió de Fe. De Fe en els missioners però des l'agnosticisme. **Pilar Rahola** va fer aquest dissabte una defensa del sentit que té avui la tasca dels missioners en el Pregó del Domund d'[aquest any](#) que va acollir la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. I una reivindicació de dos conceptes que fins i tot molts cristians utilitzen amb la boca petita: evangelitzar i caritat.

Més enllà del reconeixement de la tasca dels missioners, Pilar Rahola va preguntar perquè s'ha qüestionat tantes vegades ideològicament el seu paper evangelitzador: "Per què fer propaganda ideològica és correcte i evangelitzar no ho és?". O "Per què anar a ajudar el proïsme és correcte quan es fa des d'un ideal terrenal i no ho és quan es fa en nom d'un ideal espiritual?". La seva resposta -"de no creient"- és que "la missió d'evangelitzar és també una missió de servei a l'ésser humà". Aquest servei té sentit perquè "el missatge cristià, especialment en temps de manca de valors sòlids i transcendents, és una poderosa eina transgressora i revolucionària, la revolució del qual no vol matar a ningú, sinó salvar a tothom".

No cal descriure la satisfacció dels assistents al Pregó, llargament aplaudit. També de la primera fila, amb l'arquebisbe **Joan Josep Omella** i l'auxiliar **Sebastià Taltavull**. A l'acte hi van donar suport amb la seva presència altres personalitats del món polític i social com el conseller de la Generalitat **Jordi Jané**, el president **Artur Mas**, l'exconsellera **Irene Rigau**, l'exalcalde **Xavier Trias** (l'únic regidor de Barcelona present), el director general de Fundació Bancària "la Caixa", **Jaume Giró**, el director de *La Vanguardia* **Màrius Carol**, o l'economista i escriptor **Antoni Vives**.

Omella va agrair a Pilar Rahola "la defensa dels missioners". Una realitat que coneix de primera mà, per la seva formació en els Pares Blancs i per l'experiència

de dos anys de missioner al Zaire: "He vist com s'han transformat pobles sencers a poc a poc". També va agrair el suport que reben els missioners de les seves comunitats i dels seus famílies. I va demanar uns moments de pregària per la seva tasca.

"La nostra felicitat ètica laica"

Rahola en la Pregó va assegurar que no hi ha cap "revolució més pacífica, ni fita més grandiosa" que la d'aquells que "l'amor de Déu els porta a entregar la vida al servei de la humanitat". La "dificultat per entendre la divinitat" que va reconèixer la periodista, no és per ella un obstacle per "veure Déu en cada gest d'entrega i estima al próisme que fan tants creients, precisament perquè creuen".

Per això també va reivindicar el concepte de caritat cristiana, "un sentiment pioner que ha sacsejat la consciència de molts creients, decidits a entregar la pròpia vida per millorar la vida de tots". "Qui som nosaltres, gent acomodada en la nostra felicitat ètica laica, per posar en qüestió la moral religiosa que tant de bé ha fet a la humanitat!", va expressar contundent.

Rahola no va oblidar els noms d'alguns dels missioners que han mort [recentment](#) com **Isabel Solà** de la Congregació de Jesús Maria o els [germans](#) de Sant Joan de Déu **Manuel García Viejo** o **Miguel Pajares**. Un exemple de com "les missions catòliques són una ingent força de vida, un immens exèrcit de soldats de pau, que ens donen esperança a la humanitat cada vegada que sembla perduda". "Gràcies per creure en un Déu de llum que ens il·lumina a tots", va concloure. [A sota podeu llegir el pregó sencer i veure'n un fragment].

"La pregonera ideal"

També es va sumar a l'acte el periodista **Josep Cuní**, a través d'un vídeo des d'Iraq on s'ha desplaçat aquest cap de setmana per seguir l'actualitat del conflicte que viu aquest país. Cuní va explicar com en aquestes situacions ha vist "com el principi cristià no distingeix diferents religions perquè es basa en la fraternitat" i la seva ajuda arriba a tothom per igual.

El president de les Obres Missionals Pontificies a Espanya, **Anastasio Gil**, també va quedar plenament satisfet d'haver organitzat l'acte a Barcelona. Va comprovar com havia estat un [encert](#) l'elecció de la pregonera d'aquest any: "No hi ha cap dubte que és una pregonera ideal".

Gil va agrair especialment la col·laboració de la Sagrada Família i va regalar al president delegat del Patronat, **Esteve Camps**, una de les clàssiques guardioles del Domund. Per Camps, la missió d'ajudar als missioners és una tasca com la de la Sagrada Família: "una persona sola no pot fer res".

El Cor de Cambra Francesc Valls també va participar a l'acte i va tancar-lo amb el Cant dels Ocells versionat per **Bernat Vivancos**.

La pàtria del cor

Pregó del Domund. Basílica de la Sagrada Família.

Excel·lentíssim arquebisbe Joan Josep Omella, monsenyors, autoritats, amigues i

amics, bona tarda.

No puc començar aquest pregó sense compartir els sentiments que, en aquest precís moment, em tenen el cor en un puny. Sóc a la Sagrada Família, allà on, com deia el poeta Joan Maragall, s'hi congria un món nou, el món de la pau. I sóc aquí perquè he rebut l'immerescut honor de ser la pregonera d'un grandíols acte d'amor que, en nom de Déu, ens permet creure en l'esser humà. Si em disculpen la sinceritat, poques vegades m'he sentit tan apel·lada per la responsabilitat i, alhora, tan emocionada per la confiança.

No sóc creient, per bé que algun bon amic em diu que sóc la no creient més creient que coneix. Però he de ser sincera, perquè, tot i que em commou l'espiritualitat que percebo en un lloc sant com aquest, i admiro profundament l'elevada transcendència que batega al cor dels creients, Déu em resulta un concepte fugisser i esquívol. Tanmateix, aquesta dificultat per entendre la divinitat no m'impedeix veure a Déu en cada acte solidari, en cada gest d'entrega i estima al proïsme que fan tants creients, precisament perquè creuen. ¡Quina idea lluminosa, quin ideal tan elevat sacseja la vida de milers de persones que un dia decideixen sortir de casa seva, travessar fronteres i horitzons i aterrar als indrets més abandonats del món, en aquells forats negres del planeta que no surten ni als mapes! Quina revolta interior han de viure, quina grandesa d'ànima han de tenir, dones i homes de fe, l'amor a Déu dels quals els porta a entregar la vida al servei de la humanitat. No imagino cap revolució més pacífica, ni cap més fita més grandiosa.

Vivim temps convulsos que ens han deixat malmesos en les creences, orfes d'ideologies i perduts en laberints de dubtes i pors. Som una humanitat fràgil i espantada que camina en la boira, gairebé sempre sense bruiola. En aquest moment de desconcert, amenaçats per ideologies totalitàries, afanys desafortats de consum i per buidatge de valors, el capteniment d'aquests creients que entenen Déu com una inspiració d'amor i d'entrega, és un far de llum, certament, en la tenebra.

Parlo d'ells, dels missioners, i aquest mot tan antic com la pròpia fe cristiana, no endebades els cristians van començar a sortir de la seva terra, per anar a la terra de tots, des dels principis dels temps, aquest mot, deia, ha estat embrutit manta vegades, arrossegat pel fang del menyspreu. És cert que els missioners tenen un doble desig, una doble missió: són portadors de la paraula cristiana i, alhora, servidors de les necessitats humanes. És a dir, ajuden i evangelitzen, i poso l'accent en aquest darrer verb, perquè és el que ha patit els atacs més furibunds, sobretot per part de les ideologies que se senten incòmodes amb la solidaritat, quan es fa en nom de Crist. D'aquesta incomoditat atàvica, en neix el menyspreu de molts.

No cal dir que és evident que les crítiques històriques a determinades pràctiques en nom de l'evangelització, són pertinents i necessàries. Estic convençuda, tot llegint el Nou Testament, que el mateix Jesús les rebutjaria. Però no estem a l'Edat Mitjana, ni segles enllà, quan, en nom del Déu cristià, es van perpetrar accions ben poc cristianes. Desgraciadament, el nom de tots els déus s'usa endebades per fer el mal, i aquest fet tan humà, té molt poc a veure amb la idea transcendent de la divinitat. Però alhora cal posar en valor l'entrega de milers i milers de cristians, al llarg dels segles, que han fet un treball d'evangelització, convençuts que trametre els valors fraternals, d'humilitat, l'entrega, la pau, el diàleg, trametre, doncs, els

valors del missatge de Jesús, era bo per a la humanitat. Si és pertinent fer proselitisme polític, quan, qui ho fa, creu que defensa una ideologia que millorarà el món, ¿per què no ha de ser pertinent portar la paraula d'un déu lluminós i bondadós, que també aspira a millorar el món? Per què, em pregunto, i és una pregunta retòrica, fer propaganda ideològica és correcte, i evangelitzar no ho és? És a dir, per què anar a ajudar al proïsme és correcte, quan es fa en nom d'un ideal terrenal, i no ho és, quan es fa en nom d'un ideal espiritual? I em permeto la gosadia de respondre: perquè els qui ho rebutgen, ho fan també per motius ideològics, i no per posicions ètiques.

Ho vull dir, doncs, des de la meva condició de no creient: la missió d'evangelitzar és, també, una missió de servei a l'ésser humà, sia quina sia la seva condició, identitat, cultura, idioma..., perquè els valors cristians són valors universals que entronquen directament amb els drets humans. No cal dir que em refereixo a la paraula de Déu com a font de bondat i de pau, i no a l'ús de déu com a idea de poder i d'imposició. Però, amb aquesta salvetat pertinent, el missatge cristià, especialment en un temps de manca de valors sòlids i transcendents, és una poderosa eina, transgressora i revolucionària, la revolució del qual no vol matar ningú, sinó salvar a tothom.

Permetin-me que ho explici d'una manera gràfica: si la humanitat es reduís a una illa amb un centenar de persones, sense cap llibre, ni cap escola, ni cap coneixement, però s'hagués salvat el text dels Deu Manaments, podríem tornar a alçar la civilització moderna. Tot està allà, estimaràs al proïsme com a tu mateix, no robaràs, no mataràs, no parlaràs en fals..., la sortida de la jungla, l'ideal de la convivència! De fet, si em disculpen la facècia, només caldria que els polítics apliquessin les lleis del catecisme, perquè no hi hagués corrupció, ni falsedat, ni manca d'escrúpols. El catecisme, sens dubte, és el programa polític més sòlid i fiable que podem imaginar.

I de la idea menystinguda, criticada i tan sovint rebutjada de l'evangelització, a un altre concepte igualment demonitzat: el concepte de la caritat. Quantes persones de bé que se senten implicades amb la idea progressista de la solidaritat, i en lloen les bondats indiscutibles que la motiven, no suporten, en canvi, el concepte de la caritat cristiana. I uso el terme amb totes les seves lletres: caritat cristiana, conscient de com empipa aital motivació en determinats ambients ideològics. Tanmateix, aquesta idea que personalment trobo lluminosa, però que altres consideren paternalista i fins i tot prepotent, ha estat el sentiment que ha motivat a milions de cristians, al llarg dels segles, a servir als altres. I quan parlem dels altres, parlem de servir als desarrelats, als oblidats, als perduts, als marginats, als malalts, als invisibles. Qui som nosaltres, gent acomodada en la nostra felicitat ètica laica, per posar en qüestió la moral religiosa que tant de bé ha fet a la humanitat! La caritat cristiana ha estat el sentiment pioner que ha sacsejat la consciència de molts creients, decidits a entregar la vida pròpia, per millorar la vida de tots.

I no em refereixo només als missioners actuals, als més de cinc cents catalans, o als gairebé tretze mil de tot l'estat, repartits arreu del món, allà on cal l'ajuda més extrema, sinó també a aquells llunyans cristians que, en l'amor a la seva fe, van protagonitzar gestes heroiques. Què podem dir, per exemple, dels mercedaris que es bescanviaven per persones que estaven preses en terres musulmanes, com a acte sublim de sacrifici propi, en favor dels altres? El mateix ideal espiritual que motivava Sant Serapió a anar fins al Magrib, entrar en la presó d'un sultà i alliberar a un desconegut, convençut que aquell acte d'amor era un tribut a Déu,

és el mateix que va motivar la Isabel Solà i Matas, una jove infermera catalana, ingressada a la Congregació de Jesús Maria, a estar divuit anys a Guinea i vuit a Haití, fins que fou assassinada. Durant tots aquests anys d'entrega, va deixar la seva estela de bondat i servei, i gràcies a ella, per exemple, existeix ara el Projecte Haití, un centre d'atenció i rehabilitació de mutilats que fabrica pròtesis per als haitians que no tenen recursos. La coneixien com "la monja dels peus", perquè, gràcies a ella molts haitians pobres havien tingut una segona oportunitat.

Més de vuit-cents anys separaven un Sant Serapió, d'una Isabel Solà, i en mil anys, el mateix alt ideal de servei i entrega els motivava, empel·lits per la creença en un Déu d'amor.

I com la Isabel, tants d'altres missioners, monges, capellans i seglars, morts en qualsevol racó del món, assassinats, abatuts per virus terribles, caiguts en les guerres de la foscor. Com no recordar al germà Manuel García Viejo, membre de l'Orde de Sant Joan de Déu, i que després de 52 anys dedicats a la medicina a l'Àfrica, es va infectar d'èbola a Sierra Leone i va morir. O al seu company d'orde Miguel Pajares, que des dels dotze anys dedicava la seva vida als més pobres i que regentava un hospital a una de les zones de Libèria més castigades pel virus. Tots ells caiguts en el servei a la humanitat, motivats per la seva fe religiosa i per la bondat de la seva ànima. La Isabel, en Manuel, en Miguel són la metàfora del que significa l'ideal del missioner: el d'estimar sense condicions, ni concessions. Si Déu és el responsable de tal entrega completa, de tal sentiment poderós que travessa muntanyes, identitats, idiomes, cultures, religions i fronteres, per aterrar en el cor mateix de l'ésser humà, si Déu motiva tal viatge extraordinari, com no voler que sigui a prop nostre, fins i tot a prop d'aquells que no coneixem l'idioma per parlar-li.

Deia la Isabel Solà, el 2011, en un vídeo blog per demanar ajuda per el seu centre de pròtesis:

"Us preguntareu com puc seguir vivint a Haití, entre tanta pobresa i misèria, entre terratrèmols, huracans, inundacions i còlera. L'única cosa que podria dir és que Haití és ara l'únic lloc on puc estar i guarir el meu cor. Haití és casa meva, la meva família, el meu treball, el meu sofriment i la meva alegria, i el meu lloc de trobada amb Déu".

No trobo paraules més intenses per descriure la força grandiosa de l'amor. He dit a l'inici d'aquest pregó que no sóc creient de Déu, i aquesta afirmació és tan sincera, com segurament trista. Estem tan sols davant la mort, els que no tenim Déu per companyia! Però sóc una creient fervent de tots aquests homes i dones que, gràcies a Déu, ens donen intenses lliçons de vida, apòstols infatigables de la creença en la humanitat. El Papa Francesc ha demanat, en el missatge per aquest DOMUND, que els cristians surtin de la seva terra i portin el seu missatge d'entrega, però no perquè els obliga una guerra, o la fam, o la pobresa o la dissort, com tantes víctimes hi ha al món, sinó perquè els motiva el sentit de servei i la fe transcendent. És un viatge cap al centre de la humanitat. Aquesta crida ens apel·la a tots, als creients, als agnòstics, als ateu, als que senten i als que dubten, als que creuen i als que neguen, o no saben, o voldrien i no poden. Les missions catòliques són una ingent força de vida, un immens exèrcit de soldats de la pau, que ens donen esperança a la humanitat, cada vegada que sembla perduda.

Només puc dir gràcies per l'entrega, gràcies per l'ajuda, gràcies pel servei,

gràcies, mil gràcies per creure en un Déu de llum, que ens il·lumina a tots.

Pilar Rahola. *15 d'octubre de 2016*